dumitru bădița

poeme prerafaelite

coLECȚIA eBOOK

.mobi

Dumitru Bădița

Poeme prerafaelite

poezie

casa de pariuri literare
2013

poeme prerafaelite de Dumitru Bădița
ediția I © 2008, Pontica
colecția EURIDICE
ISBN Print: 978-973-7720-26-9
ediția a II-a, revăzută © 2013, Casa de Pariuri Literare
seria Poezie, coLECȚIA eBOOK
ISBN ePUB: 978-606-8342-96-2
www.cdpl.ro, *editura@cdpl.ro*
editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru
ilustrație: Adrian Sandu

elefant.ro

Dumitru Bădița

Născut în 7 octombrie 1972, Polovragi, județul Gorj, jurnalist și scriitor.

Volume publicate:
- *unghii foarte lungi și cumsecade*, poeme, Editura Vinea, 2005
- *Poeme prerafaelite*, poeme, ediția I, Editura Pontica, 2008, ; Premiul Filialei Sibiu a USR; ediția a II-a, Editura Casa de Pariuri Literare, 2013;
- *Invitat la Săvârșin*, o povestire, Editura Casa de Pariuri Literare, 2010;
- *Faze și emfaze*, note și comentarii, Editura Tracus Arte, 2011;
- *Confesive*, poeme, editura Vinea, 2013.

A publicat poeme și alte texte în revistele *Euphorion*, *Tomis*, *Tribuna*, *Echinox*, *Paradigma*, *ca și cum*, *Hyperion*. A apărut cu poeme în presa literară din Canada și Serbia.

Din 2003 este membru al siteului *clubliterar.com*.

Blogul autorului poate fi accesat la: *fazalunga.wordpress.com*.

„*Poemele prerafaelite* au fost publicate în 2008, de editura Pontica, patronată de criticul literar Marin Mincu, în același timp șef absolut al cenaclului literar „Euridice“, unde îmi plăcea să-l ascult nazalizând, iar pe poetul Octavian Soviany graseind. În anii aceia, funcționa, uneori frenetic, *clubliterar.com*, unde am postat toate poemele înainte de a fi tipărite. Mediul virtual m-a scutit de frecventarea periculoasă a cârciumilor scriitoricești. Datorez *clubliterar.com* activitatea încă normală a ficatului meu. Au trecut 5 ani de la tipărirea prerafaelitelor. Eforturile nocturne ale prestidigitatorului Victor Jalbă-Șoimaru au condus la redigitalizarea poemelor și împachetarea lor într-un eBOOK lansat de Editura Casa de Pariuri Literare. Din virtual au venit, în virtual s-au întors, sper nu spre indiferența cititorului realmente viu.“

Dumitru Bădița

I. (e și o bucurie…)

e și o bucurie a pielii când spaimele se resorb
în corp
încep serbări ale capilarelor susținute cu nerv
părul e replica filiformă a unui surâs păstrat
înapoia buzelor
mestecat ușor degustat apoi îl înghit puțin câte
puțin
ca pe substanța unui drops topit în salivă
de obicei când închid ușa și cobor în stradă
se ridică barierele sălbăticiei în aer
mă scoate pielea mea în oraș
pe fața mea soarele lucește ca în sticlăraia unui
hotel
da, e și o bucurie a pielii pe care nu mă tem să
o înțeleg

II. (al treilea adversar)

înving fără să fiu un ins puternic
și plăcerea succesului dispare imediat:
mă gândesc la cel învins:
a fost cu puțin mai slab decât mine
va riposta probabil cu mai multă șansă
conflictul nostru: unul mărunt
una dintre miliardele de pricini
care camuflează o uriașă neclintire
ringul nostru: umbra capului
unui al treilea adversar.

III. (telecomenzi pe care nu le țin în mână)

l-am ascultat pe retorul plăcerii:
„viața răspunde stimulilor unei telecomenzi
pe care o ții în mâna ta“
și m-am rușinat
fiindcă senzorii mei răspund unor mii de
telecomenzi
pe care nu le țin în mâna mea
și m-am consolat:
nu simt la o adică mai puțină plăcere
ar trebui serile să-mi fac un recensământ al lașităților
se înmulțesc ușor
ca vietățile mărunte
și-mi iau puterea
să le recunosc

IV. (oare ce visează?)

videoclipuri… unul tare:
personajul era îmbrăcat în negru avea și pălărie
ca rabinul întâlnit undeva lângă inter
îl vedeam din spate uriaș cum urca pe stânci
pentru showul final –
ilustrat de timpuriu în câteva picturi celebre
una reprodusă în paginile unei reviste lucioase
mi-a revelat la zece ani (când începe de obicei
o carieră de voyeur) primele imagini cu nuduri
de femei:
corpuri pufoase sâni cât pumnul coapse bogate
că nu-i mai vedeam pe demoni trebăluind printre flăcări –
spaima sporea în filmuleț
ca după explozie ciuperca de fum
oare ce visează
condoleezza rice?

V. (capul într-o caschetă)

lângă barul unde se întâlnesc motocicliștii
e o grădină publică în marginea ei
un zarzăr înflorit
i-am văzut pe mulți cum își fac poze
sub eflorescența lui luminată
am vrut și eu
dar mi-am amintit că nu am telefonul la mine
și oricum telefonul meu nu
ajuns acasă am sunat o prietenă avocată:
„ce faci, divorțezi?“
„nu, e ceva mai complicat
vii mâine să mă pozezi cu mobilul?“
„revin în bucurești peste o lună“
m-am gândit la câțiva scriitori
m-ar fi trimis la martorii lui iehova
l-am sunat și pe un unchi trecut de 50
nu-l mai căutasem din toamnă
oricum nu mi-a răspuns
a doua zi m-am dus din nou în parc
vântul nopții îl despuiase de petale
ca solzii se lipiseră de bitum
doi câini se hârjoneau pe alei
am intrat în bar
eram o figură nouă mai mult: un antonim al motocicliștilor
deși senzația mea e că îmi țin capul într-o caschetă
pe care nu o mai pot scoate

VI. (câinele conversației)

vorbim mai mulți la o masă
unul singur tace și mârâie
buzele i se desfac în rânjet
nu are canini îi lipsesc măsele multe
cu dinții rămași ne-ar putea mușca de gură
nici unul nu se ridică să-l împingă afară
deși fără putere cum e
ușor ne-ar fi
îl suportăm între noi:
garant al cuvintelor juste care mișcă lucrurile
emisar al forței ce susține limbajul bunelor
intenții:
mai ales după replicile mele
mârâie intens și rânjetul persistă

VII. (lecturi din anii nouăzeci)

mulți l-am citit pe cioran:
știu adolescenți sfâșiați de roți pe șine
știu tipi ajunși pe culmile carierei cu ideile lui
fanatizat mă chirceam în patul căminului:
„va fi putere în spiritul meu“ –
ce-a fost mai slab la început s-a excitat
apoi a slăbit și mai mult
(mi-l reprezint cu păhăruțul de whiskey
în mână
cu tineri manageri în jurul lui
cu hohotul de râs iradiat de soarele faimei
mă apropii pentru un autograf
el mă respinge:
„plus tard, garçon, plus tard“)

VIII. (mă sun pe mine de frică)

ne uităm dintr-o colivie
suspendată de brațul unei macarale
sub noi un canal cu apă
să mă arunc să nu mă arunc
prins în hamuri
legat de picioare cu o coardă elastică
„e cel mai simplu obiect bun de trișat hăul“
„oamenii vor să se distreze „
îmi răspunde instructorul
enervat că m-a pregătit degeaba
soția nu-mi răspunde la telefon
aș vrea să-i spun că nu
fiindcă mi-e frică
de la înălțime orașul care ne mănâncă zilele
arată ca o pizza întinsă pe platoul de lemn
după câteva încercări observ
că am format numărul meu

IX. (vizionăm un spot pentru potențiali turiști în fiorduri)

un monitor într-o vitrină
două morse într-un clip
se acuplează
o bătrânică fixată în ambianța serii
staționez ne uităm amândoi
la morsa pasivă
la morsa care se zbânțuie
privim din afara targetului
niște momâi primitive
regăsind într-o lume străină
imagini familiare

X. (ciorapi fără pereche)

mașina spală
aerul ventilat usucă
mai târziu mâna sortează după model
culoare lungime:
de fiecare dată rămân câțiva ciorapi fără
pereche
îi pun într-o plasă o arunc prin hornul gheenei
situația 1: femeia de serviciu nu găsește
plasa în final dispare în rampa de gunoaie a
orașului
situația 2: femeia de serviciu găsește plasa
o expune pe capacul tomberonului scos în
stradă
omul care doarme pe cartoane sub balcoane
o recuperează: ciorapi bine spălați
confort pentru o săptămână

XI. (acum i-am păstrat pentru mine)

unii mută megastructuri
eu nu am fost în stare să plasez mormanul de
ciorapi în mașina de spălat
am scotocit în dulap după o pungă plină cu
ciorapii desperecheați
rămași de la ultima spălare
de obicei îi arunc în hornul gheenei: ajung în
groapa de gunoi a orașului
sau încălzesc labele unui homeless
acum i-am păstrat pentru mine: unul gri în
stângul unul maroniu în dreptul
stau picior peste picior și-l ascult pe un
parapsiholog american care susține
că munții noștri au fost curbați spre vest în
urma acțiunii pneumatice
a unor sclebți de prin părțile buzăului
port ghete înalte și blugii îmi atârnă peste tălpi

XII. (foamea integrală)

zeii în legendele olimpului sorb nectar
iguana pe animal planet înghite lăcuste
gina pistol într-o revistă pentru femei
consumă ouă tari
într-un videoclip al minții mele
poetul citește:
„noul expresionism e hrănit aproape exclusiv
de spasmele imprecise ale ființei, de un
sentiment al atrocității imediate
și al alienării ireversibile“
(al. cistelecan, vatra, 1-2.-2007, târgu mureș)
și se simte îndestulat.

XIII. (peștii de mureș)

cum au văzut cârligele atârnând
peștii au sărit la suprafață să afle cine-i pe mal
toți l-au recunoscut pe v. leac, pe t.s. khasis
numai o știucă emigrată din lipova
în ziua aceea niciun pește nu a vrut să se
omoare
niciunul să se sacrifice pentru gura plină de
pofte a omului
peștișorii au tocat cu grijă momeala
o plătică poznașă a plimbat bila de plumb
printre alge și rădăcini
un bun cunoscător al ecosistemului s-ar fi prins
că broscoii zbierau aproape de mal
mobilizați de crapi și carași
de-ar fi avut ureche omenească și înțelegere
a celor auzite peștii de mureș ar fi înregistrat
o discuție iritată
ba despre scule performante
ba despre tehnica utilizării lor

XIV. (jetul de apă deodorantul)

înaintea dușului de seară
îmi lipesc nările de pielea umerilor
și inspir
izul ratării nu-l detectez:
nu-l am sau e prea subtil
pentru nasul meu
oricum, jetul de apă
deodorantul

XV. (o după amiază întreagă să-mi povestească)

am fost flecar aseară și histrionic
îmi sporea limbuțenia cu fiecare înghițitură de
alcool
fără să-mi pese de gura-mi știrbă
gata să mă pulverizez vorbind
să mă asfixiez în vrejul de vorbe
scuturate acum în flama unei păreri de rău
tac și mi-e bine
îmi regăsesc distincția
îmi simt conturul din nou
și visez la o întâlnire cu ruxandra novac:
o după amiază întreagă să-mi povestească
despre „punk & stuff“ –
aș asculta fără să scot o vorbă

XVI. (legea nu-mi interzice să trec prin vamă fără canini)

faimosul dentist mi-a recomandat glonțul
jandarmului de la colțul ambasadei
și eu continui sa strâng bani
ca maestrul să-mi umple gura cu porțelan sau
acril
ceva care să-mi acopere golurile
dar fiecare zi cu soare mă predispune
să-mi termin economiile pe un sejur în altă
țară:
aș alege elveția –
postat într-o barcă în tangaj pe unul dintre
lacuri
să mă uit la vârfurile alpilor
cei mai viguroși molari ai europei

XVII. (o bilă scursă)

găsesc pe net imaginea din satelit
a satului de baștină
captată într-o zi de vară
au poate și o poză cu mine la 12 ani
m-am ascuns în hățiș
cu fata din vecini
apoi mulți ani fu erosul
o bilă de sticlă scursă
în deșertul nevada

XVIII. (ani indistincți)

am dat o fugă până la polovragi
ai mei rupți de munci agricole
zile ploioase
ani indistincți
vreau să-mi amintesc și nu-mi iese
ce-mi produce nostalgia scremută
sunt doar câteva imagini exfoliate
mai târziu la capătul unei discuții
mă ajută maică mea fără să știe:
„mă ajunge câteodată scârba de viață“
și gata recâștig afectiv ceva din copilăria rurală
calc pe asfaltul ud vin de la școală
spre casă cu spaima că voi găsi pe cineva
foarte drag spânzurat în pod

XIX. (gingiile nude)

îi regăsesc pe ai mei
de fiecare dată cu dinți mai puțini
și aceia stricați
lumina zilei vine în șiroaie pe stânci
și ne umple gura
când vorbim în grădină
gingiile goale
și nici negreala
unul altuia nu ni le mai vedem

XX. (dansează mă uit)

dansează mă uit dintr-o margine
peste pulpe lucioase și spinări legănate
urcă spuma cenușie a surâsului meu
dornic de afirmare mondenă
la o nuntă rurală țopăiam în horă
atent să nu calc pe piciorul cuiva
iar mâna mea strângea cu putere umărul unei
tinere femei
mă pornisem când m-a scos o mătușă să-mi
spună:
„joci pe pieptul tatălui tău mort“
intru în ring îmi flutur mâinile
fără convingere
picioarele caută ritmul
tatăl meu slăbit de boală ar fi dansat
oriunde mai bine decât mine

XXI. (bunii mei)

m-au scos la cosit pe întuneric
mi-au dat rachiu la prânz
pe mușamaua plină cu slănină și cepe
unul a pus un borcan cu bureți de fag în oțet:
„sunt mai buni ca pastrama, știam un trunchi
toamna era grădină nu altceva.
l-am prins pe un pădurar culegându-i și l-am împușcat, hă, hă“
cum stam lungiți în umbra de frasin
ba o gărgăriță, ba un miriapod
le ieșeau din nări și din urechi
am dat să fug, bunii mei m-au apucat de picior
m-am zbătut, ei m-au strâns de mâini
i-am mușcat, m-au slăbit hăhăind iar
mi-au strigat în urmă:
„nepoate, când te întorci,
adă, bă, un 3D cu noi“

XXII. (high burg resolution)

ți-ai umplut stomacul cu fructe de mare și vinuri
albe
cu înghețată de la italieni și bomboane de
ciocolată
ai ascultat mozart pe closet în muzeu
toate cele văzute în mintea ta încearcă să se
așeze
dar spune-mi xiao ce-ai vrea să filmezi acum?
„pe habsburgi cu creastă și haine punk
aplecați pe lăcuste cât caii
zvâcnind prin grădini
și minarete în unsharf“

XXIII. (o bormașină sfredelește pereții sâmbătă dimineața)

bușitura unui asteriod:
metropole întregi făcute țăndări
munți de flăcări în oceanul de fum
supraviețuitori de o clipă
apoi chipuri grave de judecători într-un buncăr
și trei inși înspăimântați ca jurnaliștii răpiți în
irak:
savanți care au votat la praga retrogradarea lui
pluto
acuzatorul afroamerican cu inel în buză
și fir de salivă în barba arsă
zbiera „pierim din cauza voastră
ați produs frustrare în sistemul solar
boțul de gheață e acum răzbunat“
am fost trezit înainte să intervin

XIV. (omului din stephandom)

cu privirea zilnic aprinsă de vitralii și blitzuri
și ieșit pe jumătate din zid
ești încântat de ogive și scări în spirală:
opera ta secretele tale
cel care te-a plătit
nu s-a grăbit să se teamă de tine
cu echerul tragi linii de forță
compasul ți-l deschizi să descrii
conturul monezilor și al bolții cerești
vorbește lumea că tu chiar ai ajuns să conduci
lumea

XXV. (numai în frig)

ca un rașpel vântul îmi zdrelește obrazul. mă
opresc în dreptul geamului deschis al patiseriei:
aer tropical expirat de cuptoare.
gleznele mă dor. mă plasez lângă eșapamentul
unei limuzine oprite la semafor.
traversez o piață. aerisirea unui fast food
împrăștie în gang căldură bună.
plin de gaze ca rusia flatulez: blugii rețin pentru
o clipă dogoarea peste fesele înghețate.
numai în frig mai regăsesc senzația că rezist
unei puteri.

XXVI. (mantră)

repet continuu:
„armonie constitutivă“ până vizualizez
o terasă însorită lățindu-se departe
și-mi reprezint o lume care se ondulează
și se ține plină cu chipuri destinse
îmi surprind și chipul la fel
destins chiar în mijlocul unei rafale de reproșuri
efectul trece
după mă regăsesc micșorat
și fug dintr-o parte în alta a corpului
să-i împlinesc funcțiunile
cit să fie perceput ca om

XXVII. (o forță se opune)

bărbatul din irlanda rezistă pentru cartea
recordurilor
sub camionul care-i traversează abdomenul
cu o roată
o forță nu mai puțin concentrată decât a lui
se opune din interior corpului meu
să nu-și piardă forma
și să ajungă în cele din urmă vreo minge
plină cu tatuaje gothice

XXVIII. (depression zen)

sunt captivul unei situații pe care suavul
poet constantin virgil bănescu
ar descrie-o cred așa:
întind mâna să apuc mărul
și creanga se ferește

XXIX. (pe din afară)

firme luminoase cauze obscure
o babă curățică la cerșit lângă ușa unui
supermarket
o alungă pe tânăra concurentă slinoasă:
„îmi strici imaginea“
peste tot
conflicte care mă țin
pe din afară
noaptea cobor în capul meu
ca într-un subsol

XXX. (cow parade sau frumusețea bovină a ambientului)

marmotele vântului urban masează cu tact și
voioșie
spinarea văcuțelor din fibră de sticlă vopsite de
artiști
la cow parade
(o deja globalizată acțiune artistic-caritabilă
inițiată în 1998 în Elveția)
le masează în puterea nopții le lustruiesc le țin
în formă
să ajungă după licitație
lângă venere de gips
pe blana ursului carpatin

XXXI. (cow parade sau frumusețea bovină a ambientului 2)

pentru câteva sute de lei noi maică mea ar fi
livrat-o pe bătrâna bibica
să fie împăiată expusă la inter pictată pe
spinare și greabăn
apoi licitată la cow parade
momentul ar fi fost la fel de lacrimogen ca în
septembrie
banii primiți la abator s-au dus pe niște
materiale pentru baie
un proiect nu mai puțin istoric decât integrarea
în ue
bibica…era o vițelușă cafenie când terminasem
liceul
o hrăneam din mână cu un smoc de trifoi
și-mi închipuiam așa viitorul:
„voi trăi într-o țară străină într-un mare oraș
mă vor suna să-mi spună că ursul a făcut-o
franjuri“

XXXII. (dedicat iepuroiului sălbatic din tufișurile preorășenești)

mă îngropam în iarbă și-n loc de stânci
îmi închipuiam zgârie norii din dallas
magie a dislocării imagini care pun în mișcare
am schimbat numai câteva orașe românești
în oricare mizeria e o dihanie mai de temut
decât vrăjitoarele cu batic ale copilăriei
m-am cerebralizat cum se cuvine
am ajuns ca un toporaș între
paginile bibliei moștenite
„să nu dăm nici o șansă frustrărilor noastre“
le îngrijesc pe ale mele cu înaltă competență

XXXIII. (uitătura ei mă agită)

forfotă la ghișee. respir și mă-nrăiesc.
dau bani. din ce am trăit atunci nu-mi amintesc
nici măcar o imagine
memoria din afară a calculat și mi-a trimis
rezultatul în plic:
pentru anul acela îi sunt dator fiscului 238 ron
dna inspector… amuleta ei, un scarabeu de aur
ca în templele fenicienilor
degetele ei blindate cu ghiuluri pocnesc tastele
uitătura ei mă agită
„imaginația mea bună, salvează-mă“
dna inspectoare…ar fi putut fi maică-mea dacă
o lăsau ai ei la studii
aș fi așteptat-o acasă în fiecare seară după
slujbă
să-mi plaseze în palma întinsă
șperțul de peste zi

XXXIV. (freamătă cârdășiile…)

freamătă cârdășiile și se destramă
ca pe un strat de licheni capul
poartă umbre tot mai verzui
deschid e-mailul:
într-o lună de la prieteni mesaje puține
dar eu mă bucur zilnic de fiecare spam
„să fii în rândul lumii“ m-au îndemnat
cu bună credință toată adolescența
și sunt: îmi afirm distincția
într-un salon de mucilagiu

XXXV. (printre edificii sclipitoare)

am disprețuit cândva niște inși
iar aceia înregistrează acum
succes după succes
întâlnindu-i transfigurările lor mă întunecă
îmi îngrijesc frustrările ca pe catâri
și hergheliei mele drept hrană îi prisosește un
soare
mărunt cât o fiere
mă înghesui diminețile în vagonul metroului
în pâslă răsuflărilor
scara rulantă mă urcă printre edificii sclipitoare
port lumina zilei cu determinarea unui salahor

XXXVI. (aștept să fiu găsit)

fotografii străini îi caută pe oamenii străzii:
polițiștii i-au ascuns de fotografii străini
unul singur zace pe bancă în mica piață
sunt eu și aștept să fiu găsit
îl aud „quelle chance!“
încep să pozez pentru el îmi expun:
dantura stricată barba nerasă privirile confuze
fixate mâine în pagina revistei
plusez numai cu puloverul găurit
și plasele cu deșeuri răsturnate pe pavaj:
efect de autenticitate garantat

XXXVII. (secvență olfactivă)

cu nările lipite de trandafirul proaspăt
mă țin deoparte lângă tufă
să treacă omul înțolit în duhori-
mormăie la pubele: urșii din răcădău
l-ar pune să scotocească pentru ei
și mă uit printre flori în amorsă:
femei cu bebeluși în brațe se feresc de intrus
ca și cum ar întâlni o molimă întruchipată:
cu patruzeci de ani în urmă avea și el un trup
fraged
ai lui poate se înnebuneau după mirosul de
lapte al pielii

XXXVIII. (cobor la metrou)

aburul subțire al gurii scapătă înaintea pasului
pe trepte
expirația proiectează o scară rulantă de aer
mai iute decât mersul
cobor încă imaginea mea lunecă pe un
conglomerat de retine
negura duhului imediat se întoarce pe o altă
scară rulantă de aer
peste amândoi umerii ca un fular de lână în
urcuș
suflul cald al gurii de metrou de care cu plăcere
mă las înghițit
(la scara întregului oraș intrarea e o fisură în
zid
în coșmarul haios mă fugărea o găină uriașă
orătenia ca un arheopterix pe urmele mele
chiar în vis poți scăpa m-am vârât în crăpătura
unui perete
mă îndesam acolo cu spatele cât să văd ciocul
căutându-mă
fără să fiu atins
urmăream holograma mișcărilor tacticoase ale
capului cu ochii aceia
rotunzi în desișul de pene și răi
proiecția unor grohăituri ale ficatului
voma în creierul meu umbra nedormită a inimii
după un bairam al clanului de umbre
ce viețuiește sub cerul de piele
sau nu era decât o răzbunare târzie a găinilor
decapitate cu securea pe un buștean în ogradă
pe cât de sfârșit atunci ochiul ca o mărgea
și astupat de pielița pleoapei
pe atât de viu
și decis să găsească prada în vis ce eram

o insectă speriată înghesuită în fisura unui zid
puternic)

XXXIX. (sensul luptei)

o singură lume:
instalații lângă instalații
de suprafețe reflectante
o traversez revin
și tot nu mă văd
nici tu nu te vezi
cel asemeni mie:
ne mișcăm cercetăm
dar fețele noastre
de negăsit
apoi se lasă un fel de noapte:
umbra unui cap de om
ne pândim în incinte obscure
ne atacăm pe platforme
ne retragem sub trape glisante
și tot așa și tot mai aproape
de singura ieșire
prin care scapă cei învinși

XL. (prințul margarinei vânează)

urlă hăitașii grohăie boscheții
în șanț vânătorul atinge tasta
pe monitor distinge un splendid rât cu colți
hăitașii răcnesc porcul se precipită
spre smârcuri pentru ultima oară
hăitașii sorb alcoolul promis
vânătorul își apasă un picior pe grumazul păros
am tras din furie și scârbă:
pe scumpa mea bella
bichonul meu drag
au călărit-o maidanezii în parc
nu-i clisă în toată pădurea
câtă-i în inima mea
măi, băieți

XLI. (egmont buză în vilegiatură)

a strâns în mână instrumentul metalic și tăios
a urcat pe panta înveselită de flori
apoi mai sus pe vârful stâncii
avalanșe de lumină plonjau în stațiune
un indicator bătut de vânt se învârtea în toate
directiile
un șir nesfârșit de furnici galbene
surmonta o placă de snowboard uzată
egmont a desfăcut instrumentul cu finețe
și cu precizie și-a tăiat:
unghia degetului mare al mâinii stângi
și a terminat cu unghia degetului mic al
piciorului drept
potrivit cutumei nu a salutat pe nimeni
nu a întrebat ce tip de unghieră folosește unul
sau altul
dar un simțământ de comuniune i-a încălzit inima
până la prânz
soția și copiii l-au așteptat la piscină

XLII. (clubul vinului)

degete viguroase unghii rotunde
foșnesc o etichetă de gruner veltliner de wachau
degete scurte unghii pătrate ochi căprui
degustă eticheta de chianti din protocolul teatrului balșoi
aplecat peste castroane pline cu struguri
swarovski
maestrul de ceremonii împarte etichete noilor
sosiți
în rafturi și pe suporturi metalice
vinuri fără nume și ignorate
degete lungi unghii false ochi verzui
sorb eticheta unui rose de chile:
un geamăt ușor obraji care se aprind
brațe desfăcute să cuprindă lumea:
dosul unei mâini lovește în extaz o sticlă:
cioburi pe gresie vinul negru se prelinge:
chipuri schimonosite smiorcăieli:
în ochii invitaților incidentul e o greșeală
care ar putea pierde pământul
se retrag în fugă pe scări în sus
mânjindu-și hainele cu flora primitivă a pereților
rămas singur maestrul de ceremonii deschide o
ușă
apare un pitbull gras:
„intră bețivule! ai avut și de data asta noroc!“

XLIII. (umbre fericite)

„da, o are mai mare decât a ta“
m-am repezit la sertar
am înfiletat lumânarea în candelabrul cu trepied
și am aprins-o după ce am făcut întuneric în
toată camera.
m-am dezbrăcat complet și am pus mâna.
„mișcă sursa de lumină până găsești unghiul
optim ca umbra să se prelungească la
maximum“
a văzut și s-a înfiorat. s-a dezbrăcat cu
determinarea
oricărui om convins de prezența misterului.
„doggystile?“
a încuviințat. am început să ne mișcăm cu
capetele întoarse
ca să vizionăm umbrele gigantice acuplându-se
pe perete.
am continuat până s-a stins lumânarea.

XLIV. (acum își arată recunoștința)

altul imediat s-ar gândi la metempsihoză:
un oraș incendiat de pirați:
el căpetenia învinsă de milă salvează
un copil din casa în flăcări
și-l aduce mamei în timp ce leii lui
continuă distrugerea și măcelul
femeia aceea s-a transmutat
acum își arată recunoștința
printr-o frână bruscă în mijlocul străzii
îl invită cu o mișcare ușoară de cap
vizibilă prin parbrizul jeepului negru
și strălucitor
să traverseze
el se urnește ușor aplecat să-mpingă spre
cealaltă bordură
căruciorul: copilașul e gata să adoarmă
l-a obosit zbenguiala din parc
tu refuzi să invoci altceva decât buna ei creștere

XLV. (cadoul zilei)

am ridicat din praful străzii o bilă de sticlă
transparentă
mi-am surprins fața reflectată la dimensiuni atât
de mici
că putea fi a oricui nici măcar nu-mi dădeam
seama
dacă e veselă sau posacă
primul impuls: să-i ofer bila fiului meu
dar mi-a fost teamă că o înghite
m-am gândit apoi la o tânără negresă
funcționară la bancă:
darul ar fi presupus aluzii colonialiste
l-am căutat într-un bar pe tipul cu creastă din
reclama la orange
nu-și mai aminteau de el
adevăru-i că gestul meu și celui mai înțelegător
prieten
i-ar fi părut țicnit
dar nici să-mi arunc mărgeaua într-un colț de
parc
nu m-a lăsat inima
am pus/o într-un sertar cu diverse lucrușoare:
nasturii unor haine uzate demult
timbre cu sportivi la olimpiade
o poză în care am clipit

XLVI. (și puterea mea îmi pare)

mi-am amintit o reverie din anii pubertății:
închis într-o capsulă survolez mormane de reptile vii
scapăr chibrituri și le arunc aprinse în afară
prin găurile de aerisire.
i-am trimis un email unui poet abisal
să interpreteze și el imaginea.
nu am primit niciun răspuns.
am întrebat-o la telefon pe o prietenă psihanalist.
„sunt gravidă. vreau să mă feresc de elucubrațiile voastre.“
m-am gândit și la un prieten din studenție.
citeam despre viața interioară
și ne îmbătăm împreună. el a evoluat
e un fel de conștiință extinsă care combate
în presa politică. mi-ar fi jenă să-l consult pentru asta
tocmai acum.
adult
ca a altor semeni
și puterea mea îmi pare un șoarec
supus unei digestii lente

XLVII. (inspirat de articolele din ziar ale scriitorului paulo coelho)

levitez îndată ce scap
din strânsoarea unei
frustrări
mă rotesc liber în jurul
capului meu lângă urechi
mă opresc și ascult
clipocitul toxinelor
până se resorb
apoi
ușor ca o pungă de chipsuri
săltată prin aerul însorit
cum strălucește mișcându-se-n volute
un graur de foc

XLVIII. (adevărata cauză a tăcerii)

îmi simt vocea în stomac
numai acolo îi place
strânsă în pliuri ușor
frământată
(tu ai terminat de vorbit
și aștepți să spun ceva
să energizez întâlnirea
cu o replică două
cu trompa cea mai subtilă
creierul apucă vocea din nou)
gura mea o irita
în abdomen e mai fericită decât mine

XLIX. (energie)

„pornești mai departe, dar ceea ce ești după
aceea conține și acele priviri. Cu siguranță ale
stăpânului, cu siguranță ale lui“. – Aurel Pantea
ies din casă fără nicio putere.
traversez mica piață. pe terasa unui ilustru fast
food îl remarc:
ochii albăstrui calmi limpezi de semizeu păros:
privirea acestui câine husky mă excedează.
îmi știu ochii două moluște care zac de mulți ani
într-o baltă de gelatină.
îi simt acum ca două gurițe împâclite și lacome.
încep să soarbă.
uitătura mea e un rapt.
câinele clipește rar. neclintit generos și răbdător
așteaptă să mă îndop.
cu pupilele vlăguite apoi își ferește capul și se
retrage.
fortificat și destins îmi umplu plămânii cu aer.
expir șl suflarea gurii mele urcă în soare
crevasele orașului.

L. (omului din hermannstadt)

mă bucur la fel ca tine că fata aceea te place
vă și văd mai mulți la o masă
elocința ta revărsată luminează și micuța tăcere
a fetei
mai târziu îți va comunica simpatia ei
tastând niște versuri aproximative
fie și iradiată de ironie
admirația face mersul ușor și respirația:
simți că te locuiești pe de-a-ntregul
o senzație ce-ai păstra-o
fiindcă faima nu va fi mai mare de atât
apoi mă gândesc la toate cuvintele mele scrise
fără grație fără adevăr în ele și ignorate
se vor spulbera ca păpădia câmpului
sub elicea unui elicopter

LII. (mă ceartă un mut)

vin de la bârfe
cu glas de focă în pieptul meu
un mut se exprimă
spășit îi suport un timp
îngăimările ca niște reproșuri
nu-1 încurajez
de obicei
îl țin îngropat
și-l uit cu ușurință
fiindcă o dată intrat în pielea lui
ar trebui să mă uit numai în sus
ca să întâlnesc o privire de om

LII. (în urechea fierbinte)

sun oameni din cercurile îndepărtate
sorana: joc într-un film produs în second life
gil, maniac al călătoriilor:
numai în mintea mea mă mai simt realmente
acasă
silviu: forțele s-au zborșit în mine și mă agită
sunt cocteilul lui dumnezeu
și o țin tot așa
radiațiile îmi încălzesc urechea foarte tare
până eclozează oul plasat în pavilion

LIII. (ce să-i spun omului de pe noptieră?)

ne-ai provocat spunând că-i vei schimba poza
cu a unuia care va merita să-l înlocuiască:
până atunci păstrat într-o postură glorioasă
imaginea lui stăpână peste zilele tale
fiecare o fantă pentru cel așteptat
mă imaginez așa:
mă îmbrac în camera ta
deși e viu și dus în altă parte
îi privesc fotografia cu respectul cuvenit
unui spirit tutelar
apoi mă retrag convins dinainte să vin
că sunt dintre aceia ce nu aspiră
să-i uzurpe noptiera

LIV. (fast food în regim circulatoriu)

toamna îmi excită ulcerul
aseară pe la zece vomam pe o străduță
întunecată
am dat afară toți hamburgerii
și brânza cu roșii
de dimineață am ieșit să-mi cumpăr
niște pliculețe cu ceai
și câțiva cartofi să-i pun la fiert
și am văzut cum știe natura
să le potrivească pe toate:
vrăbiile se ospătau din voma mea

LV. (mama leone)

nu o văd
dar îmi simt spatele
presat de fesele-i grele.
nici măcar nu-i aud respirația
în timp ce mâinile ei îmi înfig
în ceafă acul grosolan.
stau așa nemișcat
ca sub puterea unei fascinații.
îmi ia din vlagă:
taxa pe subzistență.
e de ajuns să mă scutur
și se evaporă.
sar în picioare
să nu mă golească de tot.

LVI. (contemplu de deasupra capului meu)

ies pe munte
mai întâi ating altitudinea maximă a traseului
apoi:
traversez o platformă de polistiren expandat
deschid o trapă
escaladez un horn
mă cațăr pe un cablu de oțel
parcurg un tunel în spirală
și scot capul din urechea dreaptă
urc pe tâmplă
ajung pe creștet
și împing părul la o parte
abia acum contemplu
cu adevărat

LVII. (proiect)

constructorul e nazist
medicul e un simptom
dați-mi o casă
dați-mi putere
în inima tornadei

LVIII. (în tranzit)

au intrat în țară prin vama borș
într-un atelaj pe două roți voit ca în vremurile
biblice
au îndemnat catârul să-i ducă la cluj: „tatăl
nostru“ în câteva biserici și au rămas numai o noapte: markus și
gretchen pensionari din turingia.
au filmat în bistrița din turnul de piatră al
catedralei evanghelice
o sumedenie de zoom uri numai spre muntele
heniul mare.
seara într-un sat vechi săsesc frau mariane îi
evoca pe strămoși
musafirii moțăiau pe o ladă de zestre în muzeu
atât de obosiți
că s-au mulțumit ca amintire numai cu imaginile
pliantului.
prin fânețele bârgaielor ca în paradis priveliști
lacrimogene
la pasul tihuța au urcat la castelul lui dracula și
s-au speriat
până să-și dea seama că insul care țâșnise din
sicriu
purta sub mantia-i neagră o bluză albastră de
trening.
faimosul vampir e slujbașul care mătură zăpada
din fața hotelului castel.
feriți de camioane și claxonați întruna pe
serpentine spre bucovina
lună plină peste dorne în termos ceai de busuioc
căldură sub cergă
markus întinde mâna gretchen îi răspunde
simțurile lor sorb stropul de vlagă stors din ei
de noaptea moldavă.
sincron la știri cu patroana pensiunii: „le dorim

să ajungă cu bine la capătul călătoriei și cu
teleguța aia întreagă“
în cadrul de final: gretchen își flutură mâna a
rămas bun
atelajul se îndepărtează markus concentrat să
nu-i ducă în șanț
catârul ahtiat după smocuri de iarbă.
la mănăstiri clopotele și frescele ca un preambul
al destinației lor:
sfântul mormânt. lângă zidurile voronețului
markus deschide harta
și îi arată consoartei sale traseul pe care-l mai
au de parcurs:
fălticeni-roman-bacău-focșani-brăila-constanța-
vama veche-istanbul-ierusalim.
din nou la drum el cercetând peisajele ea
recitind versete.
opresc să adape catârul din jgheabul metalic al
unei fântâni.
gretchen coboară din atelaj cu aparatul foto. în
depărtare pe câmp
femeia contemplă și pozează un stejar întunecat
cu crengi viguroase
ca mâna care s-a întins a doua zi să-i sugrume
în marginea unei porumbiști.

LIX. (râul abundenței)

mă apropii. îmi insinuez mâna. caut intrândul
și-l pipăi. încet îmi strecor palma întinsă. e aici.
cu buricele degetelor îi simt moliciunea. intră
numai jumătate din pumn. forțez degeaba.
e ziua răbdării mele. sap.
scot nisipul și râul iute-l risipește-n aval. miros
puternic de pește și apă fresh. zdrențe de
frunze uscate. un pet dansează-ntr-o bulboană.
nu pot încă să apuc vietatea se retrage ușor. să
nu mă grăbesc. să nu o sperii. să nu mișc
bolovanul. un zvâcnet și aș putea-o pierde.
în partea cealaltă a pietrei descopăr o gaură de
fugă.
o astup cu o piatră mai mică. asediu perfect. o
simt din nou. stau în genunchi în vâltoare cu
mâna băgată sub bolovan până la umăr. e râul
un șuvoi de cuțite. cel mai subțire îmi taie
scrotul. mă ridic în picioare. pe pielea roșie și
udă mi se lipește o spumă de lumină caldă.
mă aplec din nou. e încă aici: o vietate moale
urmărită de o mână care sapă să-i ajungă la
branhii să-i strecoare degetele pe sub opercule
apoi să o arunce pe mal să se zbată foșnind
plină de mucilagiu pe frunzele ca un morman de
boarfe.
apa stimulează foamea. muiat în vâltoare până
la gât cu o mână cotrobăind sub un bolovan mi-
e foame. tânjesc după un castron cu ciorbă de
fasole verde acrită cu iaurt. e mai degrabă o
poftă decât foame. aș putea mânca ierburi și
viermi. știu sub un mal o humă hrănitoare-o
margarină delicioasă. aș putea scotoci în
rucsac: două-trei sandvișuri ordinare. pofta
mea nu și nu: o ciorbă de fasole verde acrită cu

iaurt.
e aici. mâna-mi se apropie de cap. îl prind și
strâng arătătorul și degetul mare intră în carne
încet îmi extrag brațul, e ziua succesului meu.
merit să intru în confreria celor ce prind
păstrăvi cu mâna. palma plină de sânge.
broasca își dă duhul atârnând sugrumată de
degetele mele.
aud motoarele, parchează mașinile între mal și
hățișuri. desfac pungile cu substanță. pregătesc
soluția. o deversează. păstrăvi amețiți se ivesc
din șuvoaie. un râu de pești.
mâinile lor grăbite să-i culeagă.

LX. (emil voican s-a întors acasă)

stau întins pe pat
și mă uit prin fereastră
până-l vizualizez: un chirurg
furișându-se grăbit cu trusa în mână
printre mesteceni
apoi închid ochii
și-mi apăs fața în pernă
cât pot de tare
ies mai mult noaptea
din case prin țevi de plastic
s-a scurs zerul
mi se umezesc tălpile pantofilor
sunt ceva mai concret decât vântul
am plecat copil frumos și m-am întors o fantomă
în toronto analizele nu se mai terminau
un bătrânel a îndesat o revistă în pubelă
am răsfoit-o și am găsit poze cu afine
bunicii culegeau și vindeau afine
să avem toamna rechizite și haine
ne-au luat și o hartă a lumii
când vom crește
să plecăm cât mai departe de rășinari
la capătul unei singure nopți am rămas orfani:
tata și mama au venit de la o nuntă
tata a înfipt cuțitul
apoi s-a spânzurat cu frânghia albă
cumpărată de ia primul hypermarket
deschis în sibiu
oameni sănătoși aer curat hrană ecologică în
rășinari
așa au ajuns la noi
și ne-au dus la analize
apoi s-au hotărât; ne adoptă pe toți trei la pachet
și au promis: o dată pe an vom reveni în sat

bunicii nu au înțeles nu văzuseră filme de groază
am traversat oceanul în avion
am traversat oceanul în ghearele unor ulii
ne-au hrănit
dar nu ne-au învățat cum să mâncăm
seara ne zâmbeau
și ei și fiicele lor
mai târziu am știut:
le zâmbeau obrajilor noștri rumeni
după ce au venit rezultatele
pe sora și pe fratele meu i-au dus în excursie
pe mine m-au abandonat la o fermă în munți
mă refuzaseră: aveam boli ascunse
fermierii mă puneau să ambalez în folii de
plastic
măruntaiele vițeilor pentru lăzile frigorifice
mai târziu în oraș am cunoscut români
toată comunitatea aflase din ziare
despre copiii din rășinari dispăruți în canada
m-a căutat un tip de prin redacții
„ești născut în satul lui cioran?“
era fascinat
ies noaptea și oamenii nu mă văd
unde se termină casele e un fag mare
pe trunchi trei nume greu de citit și ziua
le-am scris demult:
elena vasile emil
îmi lipesc fața de lemn
și apăs cât pot de tare

LXI. (poveste de primăvară)

au văzut pe net creasta munților făgăraș
au vrut acolo să fie
la majoratul lui
pe versanți zăpezi însorite
în gara viștea
căldărari cu perciuni și pălării negre
drum cu pietriș un băiat călare
„cum ajungem pe vârful viștea“
„e frig în munți și zăpada încă mare“
„ce dacă mare“
„iar voi cam șui îmbrăcați“
„ce dacă îmbrăcați“
„sunt lupi flămânzi acolo și duhuri înșelătoare“ „ce dacă înșelătoare“
„diii ioșca“
prin sate utilaje agricole și saci cu cartofi
la stradă porți înalte în șanțuri pungi de chipsuri
pe vale cabluri de metal ruginite în scoarța
arborilor
fuckin idiot metal
noapte în pădurea de pini
pe afară briza montană
în cort pleoscăituri și clipoceli
vodca limpede ca pârâiașul
salam pâine țigări
căldură sub piele
pietrele fugindu-le de sub tălpi
gol alpin tulpinile ienuperilor șerpi congelați
prăpăstii deasupra zăpada lumina
nirvana
nirvana
nirvana
nirvana
nirvana
nirvana

nirvana
are piciorul rupt
i-a patinat pe o lespede cu gheață
nici telefon nici glas puternic să se audă în lume
numai urletele a zece mii de punkeri
le-ar putea fi de folos
să plece fata să anunțe salvamontul
au elicopter cu scăriță
schiuri cu piele de focă pe talpă
pansament atele
el sinistrat în sacul de dormit
acoperit cu cortul ca o prelată
ninge fulgii foșnesc și-l îngroapă
tremură tot vodca-i pe sfârșite
frig în inima lui ochii surse ale întunericului
un cal se apropie
respirația animalului îl dezmorțește
încalecă
diii ioșca
ajung pe creastă
don’t taaaake
me awaaaaay
dar calul nu l-a mai adus înapoi

LXII. (cumva evoluez și eu)

tu cunoști destinații exotice
și persoanele fancy din metropole
tu nu trăiești în zile ci în proiecte
când expiri suflarea caldă urmează
trendul ascendent al țării
cumva evoluez și eu:
particip afectiv la performanța
unei subspecii de români:
în copilărie se jucau de-a mortul
și asta simulează în continuare
tot mai convingător

LXIII. (sunetul zilelor ca polistirenul)

depresiile se duc și în urma lor nu știu mai
multe despre mine
revin la viață ca un culegător de bureți din
crâng
cu plasa goală
nici loje de hribi nici consilii de iuțari
sau o crăiță solitară ca gilda zoltán
numai și numai lumea interlopă a ciupercilor
bune să mă facă subiect pentru știrile de la ora
5
fu sunetul zilelor ca polistirenul strâns între dinți
o depresie mă părăsește numai prin efortul ei

LXIV. (o insistență bine condusă)

cu performanța unei bormașini sau foarte încet
cum
rădăcinile arțarilor inervează bitumul vechi
o insistență bine condusă
resuscită o lume de senzori adormiți
îmi închipui chiar o viețuitoare măruntă
compusă din moliciuni și flamboiantă
umple inoxul cu perforații